„UKRAIŃSKYJ HOŁOS“ Przemyśl. Należytość pocztową uiszczono ryczałtem.

Ч. 16. (592) Неділя, дня 10. Травня 1931. Рік XIII.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

PRZEMYSL
Веч. О. А. Зубрицький
ul. Чацького Гр.-Кат-Капітула

„Український Голос“ Перемишль, Новоросі...
Конто П. К. О. в Варшаві Nr. 142.807.

Ціна примірника 25 сот.

Рахунки платні й позивні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тимсамим без застороги годиться на це.

Передплата в краю виносить 10 зол. річно, 5·50 зол. піврічно, 3 зол., чветьрічно. — Для **Чехії** на рік 72 к. ч., 1/2 — 40 к. ч. 1/4 — 20 к. ч. Для **Франції** — 60 ф. річно, 1/2 — 35 ф., 1/4 — 20 ф., Для **Німеччини** — 10 мар. річно, 1/2 — 6 мк. 1/4 — 3.50 мк. Для **Бельгії** — 90 б. ф. річно, 1/2 — 50 б. ф. 1/4 — 30 б. ф. Для **Америки** 2 1/2 ам. долярів річно. ☞ Рукописів Редакція не звертає, неоплачених писем не приймає.

Чи йдемо до кращого?

II.

Коли хочемо розглядати післявоєнні зміни на наших землях, мусимо вийти від того, що після війни наш політичний стан погіршився. Наш нарід не виборов, чи краще не вдержав самостійности, а замість двох передвоєнних займанщин (точніще трьох, бо треба мадярську займанщину відділювати від австрійської) розділений тепер на чотири. Умови розвитку в цих займанщинах дуже відмінні, тому треба розглядати кожну зосібна. Тому що подавляюча більшість нашого народу й землі опинилася під большевицькою окупацією, зачнемо розгляд нашого питання від цих земель.

Ми звертали увагу на конечність гармонійної співпраці трьох чинників: родини, школи й суспільности, які малиб виховати *нове, активне українське* покоління. Чи може це робити на радянській Україні родина? Усе, що знаємо про тамошні відносини, перечить тому. І не лише тому родина не може виховувати дітей, що вона збідніла, що не має матеріяльних засобів, але ще тому, що її морально понизили в очах дітей. Родина, найнища але найпевніща основа суспільного звязку, є на Радянщині предметом погорди й насмішок. Держава кладе свою руку на молодь, забирає її вчасно зпід впливу батьків та виховує „жовтенята“ у державних установах, щоби виховати *для себе* молодняк, а відтак надійних членів партії. Одною з основ виховання є вщіплюваннє погорди до „заскорузлих“, відсталих батьків. На наслідки не треба довго ждати: радянська преса заповнена заявами дітей, що вони відрікаються батьків та заповідають, що будуть їх поборювати. Якіж мотиви цих відрікань? Може це ідейні, характерні одиниці зривають з безідейними, безхарактерними шкідниками? Деж там! Це карієристи в погоні за теплим містечком відрікаються батьків лише тому, що вони „буржуї своїм походженням чи способом думання“. Не хочемо заперечувати, що в теорії можливий розрив батьків зі синами на чисто ідейному підкладі, без ніяких рахунків чи виглядів на користь, але цеї ідейности ніяк не можемо доглянути у цих масових відріканнях, які тепер модні на Україні. Свідчать вони лише, що родина начеби перестала бути виховним чинником молоді.

Так само некорисно для українського національного виховання поставлена справа в школі. Большевики свідомі того, як важним чинником може стати школа в руках влади, взяли школу сильно в свої руки та пристосували її до своїх потреб. Сучасна школа на Україні не приносить українській нації ніякої користи. Як то? — відізвуться голоси протесту — а українізації шкіл хибаж не перевели? На це відповідаємо: діло в не в формі, а в змісті, який вклали в цю форму. Тай що до форми треба мати поважні застороги. Читайте радянську пресу, читайте гарне письменство, видане на Україні. Чиж це може українська мова? І на глум, цей жарґон, ця полова й засмічене зерно, переходить на цей бік і як „остання новість моди“ захоплює некритичних людей, які пописуються тими сорокатими „здобутками“, як Індіянин перами на голові чи черепям у носі! Поминаємо, що лише на українських землях скасували большевики університети замінюючи їх на „ІНО“, а хочемо приглянутися змістові того, що дає тамошня школа. І тут бачимо всемогуче сито, через яке московські наїздники пересівають акуратно той корм, що його школа має дати молоді. Сито дуже густе, а що їх богато, то й не дивниця, що мало тої поживи перейде. Який же крітерій обовязує тут, після чого судять, що пустити, а що усунути зі школи? Всерішаючим є один момент: *добро й користь Москви*; найменші виїмки недозволені. Під тим кутом пишуть історію України, що Москва не поневолювала, не визискувала України, а — мовляв — „руський“ (це значить московський) та український селянин і робітник жили дружньо й дружньо боролися з царатом, словом: з одного котьолка „кушалі“! Під тим кутом добирають собі теми сьогоднішні письменники, які мусять примикати очі на страшну дійсність, а описують „на височайший приказ“ рай на совітській землі, на всі гласи величають і славлять Ілічів та инших Мойсеїв, що вивели нарід з дому неволі. Колиж треба читати в школі й старших письменників, які инакше задивлялися на потреби свого народу, инакшу мали мірку й зрозуміння, що для їх нації корисне, а що шкідливе, то й тут большевики найшли собі раду: фалшують без сорому текст і такий пофалшований дають читати. Не минула ця доля й Шевченка. Де лише приходив хочби найменший натяк про визиск Москви, про службу „чужому отечеству“, все те зміняють, затирають, що ніхто не може пізнати Шевченка. Як не як, а царат був більше чесний, бо лякаючися Шевченкових творів, заборонив їх, але не опоганював його імени тим, що подавав пофалшовані думки як Шевченкові. І чи може хтонебудь сподіватися, що з такої школи вийде свідоме українське покоління? Точнісько, як колись із шкіл янічарів!

А може третій чинник, суспільність зможе направити ці шкоди, зможе протиділати отруті, яку в національний орґанізм вщіпила чужа школа? І тут справа не представляється рожево. Хто бував на Великій Україні й отвертими очима, без окулярів наложених чужою рукою, приглядався життю, бачив, що суспільне життя цілком завмерло. Право на життя мають лише правовірні члени партії, тай то лише у розмірах, які визначить Д.П.У. (чрезвичайка); все инше мусіло щезнути. Нема незалежної преси, незалежних громадських орґанізацій, нема вільної думки. Дивним дивом суспільність, що за царату вміла творити громадські орґанізації бодай у підземеллі, тепер і того не потрафить. Провокація, донощицтво так пережерло суспільність, довели до такого розкладу, що нині перед бачним оком аґентів Д.П.У. не укриється ніяка орґанізація. А ті що були, як „Союз Визволення України“, дали на відомім процесі доказ, що не доросли до того високого завдання, яке їм призначила сучасна хвиля. Відклики „ухилів“, каяття, запевнювання льояльности для нинішних панів і катів України не можуть бути добрим прикладом, не можуть виховати гордого покоління, що має перебрати владу в свої руки. Одна лише селянська маса *вперто й завзято* ставить опір окупантам та всім їхнім практикам. Біда лише, що акція селян незорґанізована; кожне село бореться окремо тоді, як йому допечуть. Тому то окупанти легко дають собі раду з поодинокими селами й село мимо величезних жертв крови не змогло досі вийти оборонною рукою. Але ніхто не відбере нам певности, що потенціяльні сили укриті в здоровій фізично й морально масі мусять скорше чи пізніще виявитися. Під напором стихійних, дужих хвиль не встояться штучні греблі.

Буковина й Закарпаття є так маленькою частиною української землі, що не можуть бути збірником ні ідей ні людей для других земель, бо через свій спізнений розвиток не вспіли ще вигодувати таких людей для своєї потреби. Зокрема про румунську займанщину (Бесарабія й Буковина) треба зазначити, що пануючий на цих землях режім не лише не дає нових шкіл, але позносив старі. Щойно останніми часами слідно маленький зворот до кращого по народніх школах, але ще далеко нам до того стану, який був у шкільництві до війни. Закарпаття, яке у мадярській неволі спало мертвецьким сном, має право говорити про відродження. Якби лише над народом та його душею не робили собі досвідів та спроб „карпаторуські“ чи чеські русофіли, можна мати певність, що школа на Закарпатті виховає нам Українців. В тому переконанні піддержує нас хочби ця горстка молоді, що минулого літа приїхала була в гостину до Галичини.

Про Галичину, цей Піємонт довоєнного українства, поговоримо другим разом.

Піднесення українського прапору в Чорноморській фльоті.

29. квітня ц. р. минула 13. річниця світлого, історичного моменту з визвольних змагань українського народу — піднесення українського прапору на кораблях Чорноморської фльоти. Цей момент, хоч на коротку хвилю воскресив старі традиції, коли по синьому морю гуляли байдаки безстрашних чубатих Запорожців. Український нарід перебуваючи в московській неволі став забувати, що колись був майже неподільним господарем Козацького моря. Хоч українська пісня й виспівувала про козацькі морські походи, але ніхто у нас не плекав любови до моря так, як плекають Анґлійці або Голяндці.

Подих національної революції 1917 р.

сколихнув приспані традиції й українізовані залоги Чорноморської фльоти вивісили українські прапори. Але все це не мало масового характеру й було короткотревале. Вже в осени 1917 р. під впливом шаленої аґітації московських большевиків Чорноморська фльота була головною опорою большевизму на Україні й на кораблях цьої великої ескадри за дуже малими виїмками повівали червоні прапори. Серед української мемуаристики визвольних змагань, на жаль дуже мало, або майже нічого не згадується про Чорноморську фльоту й тільки завдяки спогадам лейтенанта Чорноморської фльоти Шрамченка можемо знати перебіг цього великого історичного моменту

Похід Запорожців на Крим у квітні 1918 р. мав ясно накреслену мету: випередити Німців, як мога скорше дійти до Севастополя й звільнити Чорноморську фльоту від деморалізуючих її червоних ворогів. Маючи у своїм посіданні Козацьке море й спираючись на воєнну фльоту українська держава зразуб заграла ролю в концерті великих держав світа. В звязку з наступом запорожців у Севастополі почалась страшенна паніка. Мітінґи відбувались день і ніч, ухвалювали безліч ріжних резолюцій, хотіли зорґанізувати оборону, але все це було даремно. Нарешті залога двох найбільших дреднавтів постановила вибрати делеґацію до контрадмірала Сабліна й просити його, щоб обняв командування фльотою, рівночасно даючи приречення, що всі розпорядження командуючого будуть виконані; хто не послухає, того змусять до послуху гарматами. Контрадмірал Саблін після коротких вагань погодився обняти командування Чорноморською фльотою.

Це було 29. квітня 1918 р. Стояла чудова погода. Севастопольський рейд вилискував як зеркало. О годині 16. на лінійному кораблі „Георгій Побідоносець", де перебув комендант фльоти, піднесено клич:

„Фльоті підняти український прапор"!

Червоні прапори спущено на діл. На більшости кораблів по статуту почулась команда: „Стати до борту". Залога „по старому" стала по борту — лицем до середини корабля.

На прапор і гюйс — струнко!
Український прапор піднести!

І під сурми сурмачів величаво, мов орел, злетів у гору український прапор, а рівночасно майже на цілій великій фльоті Козацького моря залопотіли в повітрі жовто-блакитні полотнища.

Історична, незабутня хвилина. Навколо все завмерло, відчуваючи повагу хвилі, тілько козацьке море радіючи, що воскресла давня призабута слава, весело підморгувало своїми вусами-хвилями й хлюпаючи об борт кораблів, радісно співало пісню перемоги.

Одночасно з піднесенням українського прапору контрадмірал Саблін надіслав телеґрами до українського Уряду у Київі й до німецького командовання з проханнями припинити наступ німецьких військ на Севастополь, бо Чорноморська фльота піднесла українські прапори. Але як відомо, всі ці заходи нідочого не привели. Німці спираючись на цьому, що українська Центральна Рада відмовилася від Криму, змусили українські частини вийти з Криму, а самі пішли далі до Севастополя.

Тоді контрадмірал Саблін з більшою частиною ескадри покинув 30. квітня Севастополь і перейшов до Новоросійська. Командування над рештою фльоти під українським прапором у Севастополі обняв контрадмірал Остроградський. Для історії воєнної фльоти одним з найвидатніших днів буде завше памятний день 29. квітня 1918 р., коли о год. 16. ціла Чорноморська фльота сама заманіфестувала свою приналежність до української Батьківщини.

І наколи ми хочемо бути вільною нацією, нам невільно забувати про старі традиції, змагання наших предків: панувати над Козацьким морем. Ми мусимо розбудити приспану під чужим панованням любов до краси й могутности моря, мусимо усвідомити собі вагу й значіння моря для України, а щоб не повторились фатальні помилки минулого, мусимо твердо й непохитно усвідомити собі: що без Чорного моря не може бути сильної української Держави. *Полтавець-Хмурий.*

Ясно й недвозначно.

З приводу послухання кореспондента „Веку Нового" у голови Українського Католицького Союзу п. Децикевича.

У львівському польському часописові, „Веку Новому" за день 3. травня ц. р. ч. 8964., надруковано розмову кореспондента цегож часопису з п. Володимиром Децикевичем, головою Українського Католицького Союзу. Ця розмова має бути відповіддю на анкету розписану тимже часописом „о потребі й можливости польсько-українського порозуміння".

Ця розмова на тему польсько-українського порозуміння, питання, яке є суто політичного характеру, чого ніхто заперечити не може, є цікава з двох причин: 1) що її вів офіційно голова Українського Католицького Союзу, орґанізації яка всім і всюда голосить, що вона є орґанізацією, яка не веде активної політики і 2). з огляду на зміст цеї розмови.

Відносно першого є всім нам ще в живій памяти основання Українського Католицького Союзу (в скороченні УКС). Зараз на початку говорилося, а навіть описалося в українській пресі, що тут мається до діла з новою українською політичною орґанізацією. „Злі язики" навіть говорили, що це є превентивна інекція УНДО-ві, на що вказувалоб те, що подавляюча більшість членів УКС-у є рівночасно членами УНДО-ня.

Це все опрокинув прямо й посередно УКС. у свойому офіціозі „Мета" ч. 1., а також у розмові з головним редактором „Діла",

---

АНДРІЙ ЧАЙКОВСЬКИЙ. 1)

Привид.

Оповідання зі судової салі.

I.

Пішла по селу вістка, що Панько Джус продає землю враз з хатою та їде до Америки. І ніхто тому не дивувався, бо в селі вважали Панька за дурноватого.

То справді був якийсь не такий чоловік як другі. Ніхто його ніколи не бачив у коршмі ані на якій забаві, і вже як старший чоловік забажав навчитися письма і таки навчився. Тепер увесь вільний від праці час сліпав над книжкою, яку собі позичив денебудь. Тай поведення його було якесь дивне, несамовите. Бувало в літку при роботі стане тай задивиться на небо, дивиться, як хмаринки купками по небі гуляють, і йому всіляке привиджується: то кінь то корова, то якийсь казочний звір чи смок, про яких у казках говориться, або й таке, що другому й на думку не прийшлоб. Або знову, коли другі робітники в обідну пору приляжуть на межі подрімати трішки, він сяде на межу й прислухується та придивляється, як бджілки по квітках шниряють та як цвіркуни скачуть зі стебелинки на другу. Або таки дивиться на якусь квітку й всміхаєся до неї наче дурний.

А зімою то все з тими книжками возиться.

Не знати, чи з намови його рідні, чи з якої іншої причини, жінка його покинула й пішла до своїх родичів жити забравши молодшу дитину з собою, а йому оставила старшу чотиро чи пятилітню Марусю.

От таке говорили в селі про Панька.

А по правді то Панько був найспокійнішим чоловіком у селі. З ніким не зачіпався, навпаки кожному уступався з дороги, працював і неможна сказати, щоб він виминав людей, бо мав кількоро таких вибраних, що з ними жив і разом вечерами вичитували книжки. То було кількох молодих царубків, які до Панька заходили.

Та коли хтось пустив поголоску, що Панько продає свій грунтець враз з хатою, то рідня його жінки стала за ним пильно стежити. Продасть, протратить гроші або повіється кудись світами, то дітям його нічого не лишиться. Вона урадила, що найкраще булоб віддати Панька під куратель тай заперти йому табулю. Тоді можнаб безпечно спати. Приєднала до себе громадського секретаря, і той піддав на раді думку, щоб подати до суду, що Панько продає грунт, що він дурноватий, що через те жінка його покинула, і коли він продавши все зійде на діда, то громада буде мусіла його удержувати, Цей резон найбільше переконав радних, що треба щось порадити, поки ще не запізно.

До тої ради вмішав свої три гроші і поліцай громадський Микита Хрущ.

— А кого би на куратора для Панька поставити?

— Тебе зробимо куратором, жартував собі війт...

— Го, го, го! каже Микита, тож то буду бити, що йому відхочеться продавати та на небо дивитися... В мене рука тверда!

Радні стали сміятися.

Але суд не приняв того, чого собі бажала Панькова жінка з ріднею. Суд переслухав статочних газдів, а ті посвідкували, що Панько Джус чоловік тверезий, статочний спокійний і працьовитий, та нічого не марнує.

II.

Але лиха вістка про Панька поширювалась далі. Говорили вже, що до Панька приїздили якісь посторонні купці купувати землю й вже погодились, а коли одного разу Панько Джус поїхав до міста й там довше забарився, то сказали, що їздив підписувати контракт. Але Панько про це нічого не знав, бо ніхто його про це не питався. Лиш доповіли йому, що жінчина рідня хоче його придибати десь в сліпій вулиці й добре вибити, щоб полежав собі руський місяць. Тому він дуже берігся її й нікуди вечерами не ходив. Він не міг зрозуміти, чого від нього хочуть, бо він не дав жадної причини жінці, щоб його покидала.

Панько жив собі у своїй бідній хатині самітно з тою чотиролітною дитиною, яку називав своєю щебетушкою і дуже її любив.

Одного разу вечером вернувся Панько до своєї хати з роботи від сусіда з Марусею, що спала у нього на руках. Був дуже знеможений та сплячий. Напрацювався добре, бо сусід мав завтрішнього дня повезти до міста намолочене збіжа й треба було поспішати. Не роздягаючись поклався на лаві спати, а біля себе поклав сплячу вже дитину. А вона не могла інакше, було, заснути, як тільки поклавши голівку на його ліву грудь. Говорила, що любить слухати, як татусеві серденько бється і від того вона засипляла, мовби їй хтось пісоньку співав.

І цеї ночі так було: Панько ліг на широкій лаві, а біля нього поклавши головку на його груди, заснула Маруся. Панько прислухувався до її рівномірного віддиху, поки сам не заснув.

— —

Аж нараз почув, як хтось сунув рукою по його правій нозі до кишені. Панько схопився й присів на лаві.

— Хто тут? — скрикнув?

Та в цій хвилі вдарив його хтось чимось твердим по голові. Він втратив память і повалився на лаву звісивши голову. В першій хвилині, ще заки його вдарило, подумав собі, що то певно хтось з жінчиної рідні виконує на нім загрожену пімсту.

Він не тямив, як довго так без памяти лежав, а прокинувся від того, що почув на своїх грудях якусь теплу мокрість. Помацяв рукою й переконався, що то його щебетушка Марусенька лежала біля нього мертва в крові... Це його прибило, що знову попав в обморок і так перележав довший час.

Над раном, коли отямився, почув, що й його голова крівавиться, а на лаві мертва дитина з розбитою голівкою, що аж мозок витікав з черепа. Дитина лежала боком на лаві держачи обі ручки разом. Видно було, що дитину вбито у сні відразу, що й не ворохнулася.

Бідний Панько не тямився з роспуки. Він вибіг з хати й став кричати та плакати. В селі зробився рух. Явився війт, не казав нічого рушати й післав по жандарів та до суду по комісію.

поміщени у „Ділі“ з дня 18. січня ц. р. де „підкреслено“, що „хоча деякі точки програми Союзу мають суто політичне значіння, проте Союз не є політичною партією в загально прийнятому розумінні тому, що заздалегідь обмежує свій обсяг ділання до деяких точно означених напрямків *та в справах активної політики*, в яких не порушена католицька віра(?) та мораль, *полишає своїм членам повну свободу*“. Ці самі слова, читаємо у заклику Високопреосвященного Митрополита Андрея, поміщеному на першій сторінці першого числа офіціозу УКС-у „Мета“.

З того виходилоб ясно, що УКС. до жадної активної політики, яка виходить поза рямці церкви і релігії не мішається. Підтверджувалоб то ще й те, що члени УКС-у можуть належати до політичних партій, які будуть відповідати їх світоглядови, за винятком тих, які перечать християнській моралі й етиці.

Дійсно, у західно-европейця такий пасус у програмі, таке „підкреслення“ і т. д. булиб альфою й омеґою в практичному житті.

Але в нас? Мій Боже! чого в нас вже не писалося?

А тому й тут мало хто вірив в ці проґрами й „підкреслення“. І ті, які не вірили в ці „підкреслення“, не довго ждали, щоби переконатися, що вони мали рацію.

В цім упевнила їх розмова голови УКС-у п. В. Децикевича з кореспондентом „Веку Нового“ про що ми вже в горі згадували.

Розмова була на теми *суто реальної й активної політики*, яка не має нічого спільного ані з релігією ані з церквою.

Ясно й недвозначно. Український Католицький Союз є фактично політичною партією, яка нічим не ріжниться від інших політичних партій.

Відносно другого, себто змісту розмови. Коли основано УКС, не один завдавав собі питання: якого напрямку буде політика УКС-у?

Тут знова таки „злі язики“ говорили, що УКС має за завданнє перевести „санацію“ української політики під Польщею, тоту „реальну санацію“, яку розпочало УНДО-ня на сторінках „Діла“ статтями п. Кедрина і Ска, відтак практично проводила Українська Парляментарна Репрезентація і яку „обґрунтував“ станиславівський еп. Хомишин у свойому відомому пастирському листі.

Чи помилялися ці „злі язики“, коли так говорили про завдання УКС-у? Ні. Об цім переконала їх вище згадана розмова голови УКС-у п. Децикевича. З відомих причин здержуємося від коментувань деяких уступів, лише повторимо їх:

„На землі, яку замешкуємо, тяжко потягнути не лише етноґрафічну межу, але навіть стислу границю між поодинокими членами обох суспільностей“,

що „у всіх шарах суспільностей (обох) є тісні кровні звязки через мішані подружа“. Благання, щоби „Поляки перестали уважати Українців за щось нищого“. Про психольоґічне наставлення, яке довело до „усунення причин і ліквідації неохоти і до цілей реальних“. Великий „лібералізм“ п. голови, в якім великодушно позваляє українцям *„думати й говорити“* про самостійність тільки щоби це не було „на кожному кроці“ і т. д. і т. д. Тут всякі коментарі зайві. Цікаве те, що п. голова УКС-у приходить до висновку про необхідність польсько-український пертрактацій.

Ми лише спитаємо: яка по суті є ріжниця між статтями п. Кедрина і Ска в „Ділі“, відомою акцією Української Парляментарної Репрезентації і УНДО-ня, пастирським листом станиславівського епископа Хомишина і розмовою голови Українського Католицького Союзу п. Децикевича?

Яка є ріжниця між партією УНДО-ня, Українським Католицьким Союзом та Українською Католицькою Народньою Партією, коли йде о політику?

На нашу думку нема жадної.

І тому, чи не краще, місто бавитися в дітячу „войну“ й поборювати себе та оплювувати в пресі, а на ділі робити кождому з особна одну й ту саму „політику“, сказати собі ясно й щиро: п. Кедрин в „Ділі“ заініціював, УНДО-ння зачало проводити ініціятиву на практиці, еп. Хомишин (УКАНАПА) теоритично „обґрунтував“, а УКС. продовжує. А тому, щоби це зраціоналізувати і скоординувати (економія сил, панове) і бути чесним бодай зі собою, подати собі руки і сказати: дальше не маємо сил. А на все це відповімо за „Метою“ ч. 2 з дня 22 березня ц. р. „Може нарешті і в нас настане час, де між голошеними гаслами і їх практичною реалізацією не буде прірви, а вже тепер необхідно, щоби запанувала відповідальність за слова й вчинки також у політичному житті і в політичній боротьбі“.

Якеж це підхоже до самих авторів!

Ясно й недвозначно. О. Г.

Ласкава Пані! Ви взагалі не будете відчувати, що ходите!

Про утому нема вже більше й мови. Запятки BERSON є так надзвичайно елястичні, що хід здається легким наче перо. Черевики виглядають завсіди добре і елеґантно.

Тому уживайте лише BERSON!

Православна Волинь.

В останніх часах православне життя на Волині значно оживилось. Не можна сказати, що відносини в церкві направались. Важне те, що тепер знову зростає зацікавлення ширших мас церковними справами. Знову то тут то там чути голоси протесту нашого се-

---

Комісія признала, що дитина згинула від одного удару якимсь твердим приладом, можливо грубою палицею. Таким самим дістав по голові також і Панько. Колиб його був потрапив в яке инше місце, то бувби його вбив відразу.

III.

Та це все було для суду менше важне. Тут ішло про те, хто міг бути тим душегубом і з якої причини? Панько був спокійним чоловіком і не мав ворогів, хіба рідню своєї жінки, та ці відразу виказали, де вони тієї ночі побували.

Панько не міг нічого більше сказати, як те, що двері сінні він напевно на ніч засунув деревляним засувом, що без ключа не можна їх було відомкнути. Як люди рано прибігли на голосіння Панька, то двері від сіней були відтворені, а він каже, що від вечера нікуди не виходив. Він йно що заснув, як почув, що хтось сунув йому рукою по правій штанці до кишені, а як схопився й скрикнув, то хтось вдарив його по голові і він втратив память. Коли отямився, то знає, що хтось ще в хаті був, але він нічого не бачив, бо було темно.

Тепер зголосився до комісії Микита Хрущ, громадський поліцай і сказав таке:

— Мені пан війт казали, щоб я пильнував хати Панька. Отож учора вечером зайшов я під його хату й побачив, як з хати Панька виходило трьох парубків: Андрій Поперечний, Степан Хвиля й його молодший брат Василь Хвиля. Хотів придержати, та вони повтікали.

На приказ слідчого жандар приводив по одному трьох названих. Ні один з них не признався, казали згідно: не був, не видів, не знає. Доочність з поліцаєм, який їм до очей те саме говорив, не довела до нічого, ні, тай ні.

Усіх трьох поарештували як підозрілих. бо поліцай присягався, що їх під хатою Панька видів і добре пізнав, та що вони всі три зараз повтікали.

Панько признав, що ті хлопці, та ще багато инших приходили до него вечорами, та все з книжкою. Оден читав, а другі слухали, а опісля всі разом собі співали. Того вечера нікого у нього не було.

Хлопці сидять вже два місяці й ніхто не признається. Аж одного дня Варвара Хвильова, мати обох замкнених, дістала такого листа від молодшого сина Василя. Лист був писаний на обгортці тютюну олівцем, а передав його оден арештант, котрого випустили. Лист був такий: „Дорога матусю, доношу вам о моїм поводзеню з гарешту. Чого я так дуже мучуся, коли я нічого невинен, ані Степан ані Андрій. А вони мені не дозволяють сказати правди, як то було, бо нам кажуть другі арештанти, що буде нам з того гірше, коли ми признаємось. Бо ми таки на правду йшли того вечера до Панька й на воротах стрінув нас Микита Хрущ. Він виходив з хати Панька й крикнув на нас, щоб не сміли там йти, казав: марш, до дому, не вільно! вибю палицею. То ми вже до хати не заходили й пішли до дому. А гарештанти радять нам не признаватися, бо буде брак доводу і нас пустять, а так то нас можуть засудити на шибеницю. Порадьте, мамуню, що мені робити. Я такий бідний мамуню моя, як світа не бачу і цілую ваші руки по сто рази і Слава Ісусу Христу Василь.

Бідна мати заливаючися сльозами побігла з тим листом до єґомостя порадитись. Єґомость був відразу тої думки, що слідство на фалшивій дорозі. Таж ті три хлопці найкращі з усієї його парафії. Ніхто їх в коршмі не бачив, не авантуруються по селі, а до нього частенько заходили позичати книжки.

Як єґомость прочитав листа. то став чим швидше одягатися й казав наймитови запрягати коні.

— Варваро, каже, біжіть до дому, передягніться краще й приходіть сюди, зараз їдемо до суду.

Заки Варвара прийшла, то єґомость вже сидів на візку, так дуже нетерпеливився.

Єґомость усю дорогу не говорив нічого. Він думав, щоб собі зясувати образ, як воно могло бути? І прийшов до того висновку, що не хлопці злочинцями, а той, що їх не хотів у хату пустити.

У судді слідчого дали прочитати листа. Він казав привести з арешту усіх трьох підозрілих і перепитував їх у прияві Варвари й єґомостя. Аж жаль було на них дивитися. Хлопці гарні й кремезні, а вже безсоняшна вязниця виписала на їх молодецьких лицях своє тавро: трупячу блідість навіть на губах.

Суддя слідчий держачи лист в руці каже:

— Тепер я вам скажу, хлопці, як то було: Ви йшли до Панька на читання книжок, і коли вже ви були у воротах, вийшов з хати Микита, поліцай і погрозив вам палицею, щоб до хати не йшли, і ви зараз завернули до дому.

Оба старші хлопці перекинулися очима й погадали собі: „звідкіля він те все знає?“

— Ну й щож? чи й тепер скажете, що ви там не були? питає суддя, — наше судове діло не в тому, хто там був, лиш хто дитину вбив і Панька скалічив.

Тепер виступила стара мати, тай до Степана:

— Степане, чомуж не скажеш панам правди, тай мене в могилу заганяєш?

А єґомость собі:

— Зле ви, хлопці робите, що запираєтесь. це гріх, бо ви тим способом не даєте судові можности винайти вбивцю. Я вас знаю, що ви чесні хлопці, і ви дитини не вбили... Чому не скажеш правди оден з другим, та ще й молодшого хлопця від того здержуєте. Я вас все любив, і надіявся, що з вас вийдуть гарні люди, найкращі мої парохіяни... Тепер я вам приказую виявити щиру правду...

Настала прикра мовчанка. Степан, Василь і стара мати плакали, а Андрій закусував губи. Нарешті Степан каже:

— Так було, як пан суддя каже.

— Ну бачите, чого було стільки часу втрачати. Колиб я це був знав відразу, було слідство вже покінчене. Тепер я мушу вас переслухати окремо кожнього з осібна. Перший лишиться тут Василь.

Тамтих вивели до сіней.

Андрій каже:

— То певно твій брат вихляпав. — Йому все пригадувалася, рада арештантів, що як не признаються. то буде брак доводу.

Так перепитав суддя усіх. І Андрій визнав правду. (к. б.)

ла проти безконтрольної поведінки чужого духовенства. А це тому, що анархія пастирів, що процвітала й досі, тепер дійшла здається до кульмінаційної точки. Священики тепер не слухають навіть заряджень свойого митрополита (недавнє переміщення повітових протоєреїв). Вони більше тремтять перед маєстатом повітового старости, що час від часу всуне декому з „благонадьожних“ зломаного шеляга. Мало цього; декотрі понижують свій священичий стан навіть тим, що служать державним органам, та доносять їм на своїх парафіян, ба навіть на инших священиків. І ці ганебні вчинки вони не вважають ганьбою, а тільки умінням жити. Такими вчинками поплямлені не тільки декотрі рядові священики, а що гірше, й вищі достойники. Недавно в багатьох часописах був опублікований лист члена Волинської Консисторії прот. Тучемського до волинського воєводи, який помимо своєї таємничости є занадто яскравим, щоби не звернути уваги на ті таємничі вузли, що вяжуть отців духовних з панами світськими.

Про те, як виповняють пастирі свої обовязки до своєї пастви, шкода згадувати. Вони не хочуть зрозуміти, що той віруючий народ хоче жити своїм життям і що він має свої національні святощі. Для благочинного, москаля-патріота, не справляє ніякої трудности зганьбити національну честь парафіян й назвати жовто-блакитну стяжку куснем онучі (Клевань). Московський шовінізм наказує священикові вмовляти людям при сповіді, що українська мова не угодна Богові та що української молитви Бог не прийме. Знаходилися навіть такі фільософи, що з амбони проповідували, що словянська мова свята тому, що нею сам Христос говорив.

Річі смішні й сумні, а сумні тому, що на них є тільки одинока рада — бойкот парафіян, бож духовна влада конфліктів не полагоджує, а світській — це на руку.

Тимчасом цей хаос конфліктів під теперішню пору для добробуту церкви, як суспільної одиниці є попросту катастрофальним. Аджеж ми очікуємо Собору. І шкода було-би тратити так важний час соборних праць лише на полагодження того хаосу. Здорова думка казалаб уже тепер зачати ліквідацію анормальних відносин. Ці заходи не тількиб улекшили працю Собору, але вони є може й конечні з огляду на становище до православних справ польського уряду. Це становище уряду вже давно вияснив прем. Бартель, кажучи, що уряд скличе Собор і унормує відносини держави до прав. церкви лише тоді, коли внутрі церкви переведеться стабілізацію, цебто коли ворогуючі сторони (духовенство і народ) погодяться і церковне життя впорядкується. Впорядкуванняж не представляє таких труднощів, бож митрополит знає дуже добре, чого хоче народ і які домагання будуть поставлені на Соборі. Відомо теж добре, що від своїх домагань народ не відступить і що спокою нема чого сподіватись, як цих домагань не полагодять. Помимо старанних, гальмуючих зусиль московського духовенства — свідомість мас зростає, фермент вже є й може легко прийти до того, що випадково кинута іскра доведе напружені маси до церковної революції. Ґрунт до того є, а висліди такої революції булиб у кожному разі не сприяючими для теперішньої церковної влади; та трудно — „бачили очі, що купували“...

Вага теперішньої хвилі полягає в тім, що тепер є слушний час направити відносини. Направа ця є конечною як передумова скликання Собору, Треба бути сліпим, щоби не бачити того безладу, що панує в нашій церкві. Запевнення, що „на Шипкѣ все спокойно“ є й зістанеться лиш пустим звуком. Це дуже добре знає польський уряд і тому відтягає скликання Собору до безконечности. В такому випадкові не поможе те, що дозвіл на Собор вже є, що приготовлення вже переведені. Отжеж коли вища церковна влада таки хоче Собору, щоби нарешті устійнити своє положення в державі, то, річ зрозуміла, мусить бодай започаткувати виконування головних передумов — полагодження конфліктів та направу анормальностей.

Загальну українську православну думку, що домагається реформ в церкві, можна заспокоїти еволюційним шляхом і такий вихід для церковної влади бувби найкращим. Бож усі промахи й „подвиги“ церковної адміністрації не йдуть в непамять, а старанно зафіксовуються. Коли відповідні чинники не направлять існуючого стану, терпець увірветься й всі бруди випливуть на верх, а це декому буде не на руку.

Відтягування справи викликає в зацікавлених масах фермент, який в останніх часах збільшується. Та потенціяльна сила не проявляється сильно назверх до того часу, поки слушна хвиля не вкаже дороги, не накаже „з“, або „проти“. Такою хвилею буде напевно Собор, а, в разі його зволікання, „може бути зусилля церковної влади удержати „status quo ante“.

Якщо така хвиля прийде, (а прийти вона мусить), то треба передбачувати, що з народньою стихією немає жартів і що вона змете зі своєї дороги тих, що йдуть проти хвиль.

Око.

День 10. Травня — День Матері.

Третій отце раз приступає українське громадянство до святкування Свята Матері, свята народнього й родинного.

Ідея Свята Матері, що знайшла зрозуміння у всьому культурному світі, принялася і в нас.

Свято Матері вводить у нас в життя й страраєтся його поширити орґанізоване жіноцтво. Є це доказом, що наше свідоме жіноцтво не загубило розуміння ваги материнства на широких життєвих шляхах, які отворила йому рівноправність. Воно вважає материнство своїм найглибшим і найсутєвішим покликанням. Вважає його джерелом сили Нації й одною з наймогутніших основ Народу й Держави,

Усі відчуваємо в глибині серця, яке велике значіння має для родини й для народу свідома своїх завдань мати. А проте, не скрізь і не завжди засвідчуємо це зрозуміння в родинному й громадянському житті. Тому хай Свято Матері пригадає нам ще завжди як слід недоцінювану, часто занедбувану та забуту Матір,

Українська Мати — Мати-Страдальниця.

Довгі століття віддавала Вона найвищу жертву життя своїх дітей другій Матері-Батьківщині, жертву часто надаремну. Останній народній зрив, який коштував стільки сліз живих ще сьогодні Материй — відновив цю традицію, яка житеме серед нас, аж поки цей посів крови і матерніх сліз не видасть бажаного жнива.

День 10. травня присвятім Українській Матері. Звеличаймо її святочними обходами, якими дамо вислів пошани й любови для Неї.

Вшануймо її тихими святами в родинному колі, які поставлять її на належному місці і огорнуть належною їй любовю.

Нехай цей день обєднає нас у вдячності за минуле й у сподіванні радісного Завтра.

За Головний Виділ „Союзу Українок“:
Мілена Рудницька *Надія Макарушка*

За „Просвіту“:
М. Галущинський *В. Мудрий*

За „Рідну Школу“:
І. Кокорудз *М. Коновалець*

За „Українську Захоронку“:
О. Гординська *С. Филиповичева*

За „Т-во Охорони дітей і опіки над молодю“:
М. Каратницький *Р. Мармаш*

ОГОЛОШЕННЯ

нагороди 25 злотих

за виявлення продавця сахарини,

і нагороди 75 злотих

за виявлення крамниці,
в якій продається нелеґально сахарину.

Коли уживаєш сахарини місто цукру, обманюєш себе самого. Сахарина є для орґанізму без вартости. Продажа сахарини є дозволена лише на лікарську рецепту.

Тимчасом **по торгах і по селах волочаться продавці, які продають сахарину. Це саме роблять теж і нечесні купці.**

Поліція на кожде візваннє є обовязана ствердити донесення про таку продаж, списати протокол і спрямувати справу до скарбової влади, а опісля до Суду, який видасть на підставі розпорядження Президента Р. П. з дня 7. жовтня 1927 р. засуд на кару від 200·—2.000 зл., а крім цього від 2 тижнів до пів року арешту.

Кожний горожанин, який причиниться до схоплення продавця сахарини, одержить 25 злотих нагороди, а хто вкаже крамницю, в якій знайдеться сахарину, одержить 75 злотих.

СКАРБОВИЙ УРЯД
Державних Акциз і Монополів.

Що чувати в світі?

Пригривка до поєдинку поміж Францією й Німеччиною в Женеві. — Французький міністр закордонних справ Бріян вибрав собі чехословацьк. мін. закорд. справ Бенеша на цимбалістого, що має пригривати до франц.-німецького поєдинку в справі німецько-австрійського митного союза, що має бути розгляданий на травневій сесії Ліґи Націй в Женеві. Міністр Бенеш присвятив справі німецько-австрійського митного союза дуже довгу промову на комісії для закордонних справ чехословацького парляменту. Промова мін. Бенеша дуже гостро осудила ідею німецько-австрійського митного союза, а зі змісту тої промови видко, що мін. Бенеш тим разом взяв на себе ролю французького ґрамофона, який вирецитував на згаданій комісії все те, що думає про справу митного союза не він, але французький міністер Бріян. Очевидна є річ, що практичний Чех Бенеш не робив цього всього даром. За свою довгу промову, яка дуже подобалася Бріянові має дістати Чехословаччина більшу позичку від Франції. Словом Бенеш доказав, що часи змінилися, що приповідка про те, що „мовчанка дає золото" не має вже значіння, а навпаки дав приклад, що треба робити в наш час, щоби то золото добути.

Але попри цей новий винахід мін. Бенеша його промова має велике значіння остільки, що вона якраз являється відзеркаленням французького погляду на справу протиділання німецько-австрійському митному союзові й відкриває до певної міри ті карти, що їх франц. мін. Бріян буде вигравати на травневій сесії Ліґи Націй.

Отже: Франція твердить устами мін. Бенеша, що: 1) німецько-австрійський митний союз спричиняється до загострення господарської боротьби в Европі, а тому цей союз є шкідливий для Европи і тому треба йому рішучо протиставитись. 2) Митний союз не спричинивбися до обниження мит, а навпаки до піднесення митних перегород поміж европейськими державами. Це довелоб знову таки до загострення господарської боротьби в Европі, а з окрема до загострення відносин поміж промисловими і рільничими краями Европи. 3) Введення в життя нім.-австр. митної унії довелоб до того, що цілий хочби лише німецько-австрійський простір охоплений унією (з населенням 70 міліонів) бувби залитий лише німецько-австрійською продукцією, з виключенням доступу туди всякої іншої продукції, а це спричинилоб конечність творення у противагу нових господарських митних союзів, що булоб рівнозначне з порізанням Европи до решти на ворогуючі господарські комплекси. В дальшому такий стан довівби до політичних і соціяльних катастроф. 4) Нім.-австр. митний союз — це діло наскрізь політичного характеру і тому Чехословаччина, не моглаб до нього пристати, бо в політичному німецькому морі (70 міліонів) вона напевно втопилабся, та втратила своє політичне значіння а то й державну самостійність.

Замість нім.-австр. митного союза мін. Бенеш пропонує плян, що його випрацював франц. міністер Бріян а саме: Поміж державами промисловими й рільничими мусить бути зорґанізований обмін випродукованих ними вартостей. Такий обмін довівби на думку Бріяна, до розвязання сільсько-господарської скрути в рільничих краях східньої і середущої Европи. Поміж европейськими державами, мусілоб дійти до порозуміння в справі промислової продукції, її скількости й роду. Це довелоб до картелізації европейського промислу з одного боку, а европейського рільництва з другого. Поміж цими картелями мусілоб дійти до співпраці на площині загально европейської ідеї.

З цього видко, що плян Бріяна говорить лише про те, що повинно чи мусілоб наступити. Тимчасом уся тяжкість положення полягає власне в тому, що Европа повинна була не одно зробити, а досі не зробила і нема виглядів, щоб і в будучому могла зробити.

На шляху до диктатури в Румунії. — Від часу як Карло II. обняв румунський престол, йшли з його боку змагання створити уряд з найбільш відданих собі людей з посеред румунського політичного світа. Уряд знаного румунського народнього провідника Маню, що властиво підготовив і виміг на королівській родині поворот Карло II. з довголітної еміґрації до краю, не діждався взаїмности з боку повернувшого і приверненого до своїх королівських прав Карла II. Незадовго після того, як засів Карла II. на престолі, уряд Маню паде з двоях причин: Король Карло II. не виявив надзвичайної охоти мати Маню керовником уряду і по друге, що сам Маню не умів собі дати як слід раду зі щораз більшими труднощами господарської натури та загальним незвичайно тяжким фінансовим положенням в державі. З огляду на ці дві причини Маню добровільно уступив, мимо того, що більшість парляменту була постійно за ним. Після Маню прийшов Міронеску, що належить до тої самої що й Маню партії і користувався тою самою що й Маню більшістю парляменту. Але така зміна не задоволила Карла, який націлився мати уряд, цілковито собі відданий. З тою метою, стягає Карло з Льондону рум. посла Тітулєску та доручує йому складення уряду. Заходи цього нового кандидата на керовника уряду, не повелись головно через те, що король зажадав участи в уряді свойого мужа довіря (опріч самого Тітулєску) Аґретояна, на що не погодились провідники тих партій, що мали увійти в склад уряду. В слід за цим король доручив складення нового уряду проф. Йорзі, без уваги на те, чи складений ним уряд користуватисьме більшістю голосів в парляменті чи ні. Проф. Йорґа утворив уряд, що складається з особистих довірених людей Карла II. і з тим урядом представився минулого тижня парляментові. Прочуваючи, що парлямент не матиме довіря до новозложеного уряду, Йорґа заявив на самому вступі нарад парляменту, що новий уряд не зможе співпрацювати з парляментом і тому... відчитав королівський декрет про розвязання теперішнього парляменту і про розписання нових виборів. Вони мають відбутись дня 1. червня (до парляменту) і 6. червня (до сенату), як що очевидно до того часу не появиться якийсь новий декрет, що може скасувати парляментарний устрій Румунії взагалі. Словом не відомо, чи вибори взагалі відбудуться, а як що відбудуться, то чи будуть вони подібні до виборів в Польщі в осені минулого року.

Наприкінці годиться згадати, що про проф. Йорґу розписалася польська преса з такими похвалами, як щонайменше про свойого президента. Розказують отже польські ґазети несамовиті прямо речі про научну творчість і повагу проф. Йорґи. Кілька ґазет забрехалося до того, що виписали, будьтоби проф. Йорґа за час свойого життя написав 2.800 наукових книжок і брошур. Це значилоб, що Йорґа маючи тепер 60-тий рік життя віддавав до друку що пять днів якусь наукову книжку або брошуру (зачинаючи припустім писати наукові праці від 20 року свойого життя). Читаючи таке, приходиться дуже дивуватись сліпоті польських письмаків, що в свойому баранячому захопленні могли попасти в такий стан само і чужо обріхування.

З польських справ.

Нова позичка. Польський уряд затягнув тепер нову позичку у Франції; зичать міліярд фр франків. За ці гроші має французька спілка вибудувати чи докінчити залізничий шлях зі Шлеська до Ґдині над Балтиком. Позичка накладає на Польщу великі тягарі, бо відсотки від неї дуже високі, тай уряд має покривати весь дефіцит, якби залізниця не оплачувалася. Спілка буде мати право тягнути зиски зі збудованого залізничого шляху через 45 літ. Сойм ухвалив тепер цю позичку голосами послів з одинки. Цимиж голосами відкинули внесок на вислів недовіря до уряду.

Хто грубне, терпить на артретизм і цукрицю, тому натуральна гірка вода „Franciszka-Józefa" зміцнює ділання шлунка й кішок та улекшує травлення.

Хроніка міжнародніх подій.

Робітниче свято 1. травня мало цього року в ріжних країнах світа доволі бурливий і крівавий перебіг. Кровопролиття наступали будьто в наслідок сутичок маніфестантів з поліцією, будьто поміж соціялістами й комуністами. І так в Польщі дійшло до крівавих сутичок маніфестантів з поліцією в м. Любартові, де двох маніфестантів убито, а двох тяжко поранено. В кількох містах Німеччини дійшло до зудару поміж комуністами і соціялістами, при чому по обидвох боках були ранені й убиті. Німецька поліція, яка намагалася розборонювати противників, понесла теж втрати в ранених і контужених. В Еспанії в кількох містах посипались густі стріли до поліції підчас маніфестацій. Здогадуються, що стріли походили від комуністів. На загал було там кілька вбитих і біля 40 ранених. Для розпорошення маніфестантів покликано військо. У Франції поліція заасекурувалась наперід і на передодні 1. травня арештувала в самому лише Парижі 1445 осіб.

*

Телеґрами доносять, що повстання на портуґальському острові Мадері зліквідували прислані з Портуґалії війська і воєнні кораблі.

*

В Будапешті відбулася в минулу неділю і понеділок конференція міністрів закордонних справ Малої Антанти (Румунії, Чехословаччини й Югославії). На згаданій конференції мала бути між іншим розглядана справа німецько-австрійського митного союза, а метою конференції було узгіднити погляди М. Антанти перед травневою сесією Ліґи Націй.

*

В Еспанії арештовано між иншими недавнього голову уряду ради міністрів ґенерала Беренґвера. — В одній еспанській пристані арештовано кількадесять комуністичних провідників, що приїхали до Еспанії з СССР. Поміж арештованими є 9 Москалів.

Ширіть „Український Голос".

По всій Україні.

Півн. Західні Землі.

† Ярослава Кліш, службовичка кооперативи „Червона Калина", померла 28. квітня проживши 23 роки. Покійну судили в процесі Романа Біди й тов. і увільнили, але довга слідча вязниця підорвала слабе здоровля й викликала грізну недугу, чахотку, яка передвчасно загнала покійну в могилу. Похорон відбувся у Львові 30. квітня при великій участи молоді. В. І. П.

Хроніка. У Золочеві почав виходити квартальник „Шашкевичівські вісти" як орґан Т-ва ім. Шашкевича. Ціллю є ширення культу Маркіяна Шашкевича та збирання памяток, що відносяться до него. Квартальник видає Др. Т. Ваньо. — В Бережанах арештувала поліція ґімн. учнів Петра Романчукевича. Петра Турчина; в Лапшині Андрія Розчіпка, Івана Ярему й Середу; в Гиновичах двох братів Мрочків, Шпенованого й Коралишина; у Вербові Борика, в Лісниках Ів. Макарова, у Стриганцях Ром. Дубницького, в Бережанах Михайла Бідулу й студ. Федора Гевка. у Серниках (рогатинського пов.) арештували Степана Бориса.

Ревізії. Поліція з Винник зробила основну ревізію в домі Михайла Палажія у Підбірцях (львівського пов.), при чому порвала всі українські книжки, забрала сокільську шапку та понищили білля. Відходячі поліцаї приказали, щоби вже більше не застали ані одної української книжки в домі. Самому Палажієві наказали зголоситись на поліції та заздалегідь справити собі ґумові нирки. — Дня 25. квітня переводила поліція ревізію в

українській книгарні в Почаєві й забрала деякі книжки. Також була ревізія у приватніх мешканнях у пятьох громадян. Одного з них, Миколу Мостенчука арештували й забрали до вязниці у Кремянці.

Другий суд над. б. послом Ліщинським. Дня 29. квітня відбулася перед судом у Рівному друга розправа був. посла Ліщинського; закидали йому що своїми промовами на вічах весною 1930. підбурював проти Польщі. Суд признав, що вина обвиненого доказана й засудив його на два роки тяжкої вязниці. Оборона зголосила апеляцію. Ліщинського задержали в рівенській вязниці.

І пани бачать, що українське село голодує. У звязку з розправою братів Гнідців виїздив трибунал, оборонці й присяглі судді зі Львова до Сеньковець (пов. Рава Руська) на льокальну візію. Справоздавець „Gazet-и Porann-ої" дивується, що пани зі Львова не могли собі нічого купити їсти, бо йому здається, що на селі плоти ковбасами городжені, а в ровах молоко пливе. І пише та ґазета, що те село найбідніше у „Małopolsce Wschodniej". Не знаємо, котре село найбідніше, за те знаємо, що голод і недоїдання є нині по всіх наших селах.

Студенство Дрогобиччини на ширших сходинах дня 15. квітня ухвалило одноголосно резолюції проти виступу еп. Хомишина та проти політичних переговорів Парлям. Репрезентації „Унда".

Вийшли на волю: З бережанської тюрми вийшли Михайло Павлишин зі Саранчук (по чотирох місяцях) та Ілько Сирота (по 6 місяцях).

Кому добре хорувати на нерви? Ще в осени м. р. постерунковий з Переспи Ґжеґож Циґан зневажив чинно трох громадян зі Спасова (пов. Сокаль). Пошкодовані пізвали постерункового до суду в Сокалі, який увільнив Циґана.

„Не за Україну"... На днях скінчився у Ковлі перед окружним судом процес за приналежність до К. П. З. У. Більшість підсудних це селяни володимирського та любомльського повітів, які належали до „сельроба", куди пішли за своїм бувшим послом Василем Мохнюком. Пятьох селян засуджено на 6 літ тюрми кожного, пятьох на 5 літ, шістьох на 4 роки, а 19 (між ними Мохнюка) увільнили. Підсудні сиділи в тюрмі від 1929. р. Може за той час не один роздумував, що дався втягнути до справи, яка з інтересами України й селянства не має нічого спільного.

Наші гаразди. У Східній Галичині запротестовано в березні 37.800 векслів на девять і пів міліона злотих. На Волині 22700 векслів на 4,900.000 зл., на Поліссі 14 тисяч векслів на 2,400.000 зл.

Прориви на господарському фронті. Загальна господарська кріза зачинає поволи, але систематично засилювати мотузок на шию нашого орґанізованого господарсько-економічного руху. І так в останніх часах тягар господарської кризи відчули найбільше на собі Повітові Союзи Кооператив. Цей тягар в звязку зі значним ослабленням покупної сили населення придавив Пов. Союзи Кооператив в Городку, Радехові, Чорткові та ще декілька повітових коопер. осередків. Заломлюються П. С. К. Галич, Товсте, Косів, ледви животіють — Перемишль, Бібрка, Теребовля, Бучач, Коломия. Опріч того по всіх союзах переводиться редукцію персоналу і обнижування заробітних платень. Чи ці останні засоби ратувати невідрадне фінансове положення, зможуть хочби в дечому облегчити тяжке положення Пов. Союзів, треба сумніватись. Бо сотні викинених на брук службовиків є шкідливою для самих Пов. Союзів реклямою. Редукція службовиків відбирає Пов. Союзам одну з найважніших та істотних в наших часах рацій існування. Гадаємо, що ліквідації прориву в нашому господарсько-економічному рухові не можна в ніякому випадку зачинати від редукції персоналу, чи заробітних платень. Хоча це є найлекший, бо наскрізь механічний засіб, але він є найбільш короткозорий, найнебезпечніший, а то й смертельно загрозливий для популярности нашої ідеї кооперації, яка спирається головним чином на довірю широких мас. Не треба забувати, що на ці маси мають більше безпосереднього впливу ті службовики Пов. Союзів, що мають постійний звязок з масами, ніж, часом дуже нетямучі проводи Пов. Союзів.

Большевицький посол Овсєєнко шукав спільників у Львові. Дня 23. квітня приїздив до Львова нібито на люстрацію конзуляту посол СССР. у Варшаві Овсєєнко. З польських часописів довідуємося про справжню причину приїзду осьщо: „Побут совітського посла у Львові стоїть у звязку з викритим недавно у Києві протибольшевицьким заговором українських еміґрантів. Радянські чинники бажають порозумітися з провідними колами місцевої влади й громадянства (польського!), щоби вказати їм на українську небезпеку та заохотити їх до створення спільного, польсько-радянського союза проти українського націоналізму". Хоча той сам Овсєєнко брав 1918. р. визначну участь у нападі банд Муравєва на Київ, наші установи як Наук. Товариство ім. Шевченка, Рідна Школа, Центробанк, вважали можливим приняти його відвідини.

Руханковий вечір „Беркута" в Перемишлі. Український Спортовий Клюб „Беркут" в Перемишлі влаштував 2. травня руханковий вечір. Ріжноманітна програма ввела між иншими точками також і деяку новину, як шерм та вправи на рухомому трапезі. Не всі вправи були однаково старанно підготовані, а при вправах на поручках було видно, що вправляючі училися самі, без фахового учителя. Героями вечера була трійка: Володимир Мацьків, Василь Лев та Володимир Фльорко. Вони виконали бездоганно трійкові вежі та вправи на рухомому трапезі виказуючи велику зручність і силу. Хоча дехто виступає проти таких вправ як надто акробатичних, то всеж треба оцінити працю, яку ці змагуни вложили. Також не дається заперечити, що плекання таких вправ виробляє зручність, відвагу, холоднокровність і дає гарт духа; забогато тих прикмет не маємо. На адресу змагунів робимо ще увагу (це для всіх), що до публичного попису треба вправляти також хід та уставку, бо те, що тепер бачимо, є доволі прикре для ока. Вечір розпочав короткою, річевою промовою голова „Беркута" Др. В. Загайкевич. Прикро вражала майже повна відсутність старшого громадянства; цего не можна нічим виправдати. Треба надіятися, що громадянство направить цю похибку і на найблищу імпрезу „Беркута", перегони в човнах, яка відбудеться 10. травня, прийде як один муж. Перед перегонами буде над Сяном посвячення нових човнів; початок 3^{30} пополудни.

Радянська Україна.

Неписьменність росте, не маліє! Большевики та їх слуги в Галичині голосять, що радянська влада викоренила неписьменність на Україні. Але зі статті комісара нар. освіти Скрипника довідуємося, що 1928 р. було на Україні 105 тисячів неписьменних, в 1929 р. 146 тисячів, а 1930 аж 543 тисячі.

Чергова чистка у Всеукраїнській Академії Наук. Научна праця в Академії

Ю. ГАСЕНКО. 5)

В село на спокуту.

Я примостився на рубці стола, вийняв сшиток (паперу ні селяни, ні сільрада не має — кріза велика) і став писати, та не одну заяву, а десятки. В одній рясними словами запевняв про селянську неспроможність, у другій завіряв, що „в його лошак не два а півтора року має і до податку входити не повинен", третьому скаржився, що комизанець Гаврило Бамбук „по злобі" замість 3 десятини весною, як землю списували на податок, три і три чверти поставив. Я писав, Глевтяк „урядував".

— Микито! Деж це рогата скотина в мойому пашпорті взялася?!

— Ваша, Килино, власна корова.

— Більма вам на очі повиступали, що теля коровою робите? Іди та подивись їй під хвіст.

— Не гарячіться, тітко, а пишіть заяву.

— А до заяви грішми чи самогоном додавати?

— Що ви? У нас хабарів не беруть.

— Як ні? Он „право бєдності" Сергію Довжукові крім заяви ще й 30 карбованців коштує та десятину виорав.

— Тітко, за такі слова ви знаєте, що роблять? — налякував Глевтяк.

— І на суді скажу, що Зайчик трицять карбованців узяв, а мої коні орали йому на супрягу з Сергієм десятину...

— Мовчіть, тітко, бо зараз до району відправлю. Що за контр-револ....

— Предсідатель! Докиж ми будемо чекати? Скликав на досвіток, а вже з обіду повернуло — насідали виконавці.

— Чекай там, бач, що закат.

— Треба було довше в подушках качатись — хтось з заду обізвався.

— А ну там, губу розпускаєш — вступився голова грізніше. — Должон службу сполнять і баста, а то ще карцеру скуштуєш — і став секретничати*) з секретарем. Виконавцям терпець уривався.

— На озимину не орано, копи на полі, картопля не копана. Скоро жінка з дому нажене.

— Справжня панщина. Наче коло генерал-ґубернатора увихаємось коло цієї засмиканої сільради.

— Крутять тобою як дурним Іваном на ярмарку: і на суд веди, і рядна стягай, і в чужу комору лізь, і худобу людську з двору виганяй, на сход зганяй, гірше колишніх стражників чи поліцаїв, як ті собаки гончі...

Глевтяк кінчив з секретарем і звернувся до виконавців:

— Вніманіє! Сейчас даємо вам податкові листи. До вечора всім громадянам вручить і розписки принести. Вручаючи листи, наказуйте, щоб зараз молотили та податок здавали. Кожен виконавець відповідає за свій участок.

*) тихо нараджуватися.

— Чогож це така спішка? Люди тепер у полі, де їх відшукати?

— Не смєть разсуждать! Приказ даю, щоб Кочубівка здала за тиждень до райкаси 5000 карб. Хто здасть за цей час весь податок, — ставимо на „червону дошку".

Виконавці зі жмутами податкових листів розходилися по кутках, ставало менше людей у сільраді. Глевтяк скінчив „прийом", а я докінчував тринацяту заяву.

— Єкстрений наказ — витягнув секретар довгого циркуляра „совершенно секретно й срочно".

Глевтяк пробіг його одним оком і наказав:

— На вечір поширене засідання сільради... Зробити виборку зі списку заможніших та тих, хто має цього року найбільше засіву.

— Не вспію, у мене 7 екстрених ділов є. Можеб когось мобілізувати?

— Товариш учитель поможе — липнув Глевтяк на мене.

— Товариш голова! Не маю часу. Не улаштувався ще, кватири не маю. Можеб ви порекомендували де.

— У вечері на засіданні обміркуєм, а тепер ніколи, спішу...

— І хотівби, щоб комісію склали прийняти школу. За тиждень наука, а школа певне не в порядку.

— Ще буде час. У нас є діла поважніші зараз, на вечір збори, спішу — і пішов на розділ двору, бо дід Омелько ще зранку його очікував. (д. б.)

Наук не все подобалася пануючій комуністичній партії, яка часто бачила в науці лише буржуазні забаганки або ухили від пролетарського способу думання. Вже давніше скасували катедру історії України й научний журнал „Україна“, а тепер утворили робітничі бриґади, що перевели ревізію праць Академії. Спеціяльна комісія вирішила „відсікти від Академії все шкідливе, непотрібне, що стоїть на перепоні науковій роботі Академії“. При персональній чистці „увільнили“ Академію від елементу, нездатного до наукової роботи. Члени Академії оголосили резолюцію, що чистка не була скерована на розгром української науки. Инша річ, що ніхто не повірить, нібито цю резолюцію ухвалили добровільно та з переконання, а не під примусом.

Під румунським постолом.

Кара за святочну промову. На святі в честь Шевченка в Шишківці говорив промовець про незалежну українську державу, до якої входилаб і Буковина. Тепер читальню замкнули за це, що веде протирумунську пропаґанду.

Закарпаття.

Доноси Москвофілів. Деякі закарпатські москвофіли не могучи поборювати український рух чесними засобами, хопилися доносів до чеських властей. Нашим учителям закидають, будьтоби вони ширили протидержавну пропаґанду при помочи книжок у шкільних бібліотеках. Москвофільські часописи помістили виписки з деяких українських діточих видань та співаників. З тих виписків видно, що навіть такі слова у віршах, як „любов до України“, „служити Україні“ вважають москвофіли небезпечними для цілости чеської держави. Доноси мали вже той успіх, що чеська влада після ревізії по шкільних бібліотеках забрала кілька книжок до провірки.

Смерть владики в Ужгороді. В Ужгороді помер 26. квітня владика Петро Ґебей. Покійний ще за мадярських часів працював для національного відродження Закарпаття в закарпатських товариствах та часописах.

На що йдуть податкові гроші наших селян? З буджету „Народопросвітельного Союза“ в Мукачеві бачимо, що з загального кошторису Союза 759 тисяч чеських корон має піти 123 тисяч на курси державної (чеської) мови, 115 на бібліотеки, на театральну справу (амат. гуртки й видання літератури) у московській та мадярській мові 269 тисяч. Одним словом, платіть Українці на ширення чужих культур, плетіть собі самі шнур на шию!

Поза межами України.

З життя укр. студентства в Познані. Заходом ініціятивного Комітету відбулося 28. IV. 1931 віче українського студентства високих шкіл у Познані. Віче однодушно ухвалило резолюцію проти нападів на „Літерат.-Наук. Вістник“ та його редактора Дра Донцова стверджуючи, що ідеольоґічний напрям Л.-Н. В. відповідає дійсно потребам сучасної доби та є виразником настроїв молодої української ґенерації. Друга резолюція осуджує пастирський лист еп. Хомишина та політичні переговори парлям. Репрезентації.

З життя української Студентської Громади у Варшаві. Під сю пору знаходиться у Варшаві біля сотки свідомої української молоді, обєднаний в Укр. Студентській Громаді. Що суботи відбуваються традиційні збірки, на яких члени або запрошені гості відчитують реферати. У зимовому семестрі було 12 рефератів та два свята: 350-ліття Острожської Біблії й 70 річниця смерти Шевченка.

Крім культурно-освітної праці та фахової звертає Управа велику вагу на матеріяльну поміч студентству, якого величезна частина є у тяжкому матеріяльному положенні. На чолі допомогового відділу при Громаді стоять проф. Огієнко та о. ректор Решетило. Їх невтомній і високо гуманітарній праці завдячує Управа, що може давати постійні, довготермінові позички й стипендії. Громада дістає місячну допомогу від митроп. Шептицького, яка йде на купівлю власної домівки. Рахуючи теж і на жертвенність цілого нашого громадянства сподіється Громада мати на наступний рік незалежну вигідну домівку. Тому що „Т-во Допомоги Студентам“ викинуло Студентську Громаду з її дотеперішньої домівки, дальше триває непорозуміння поміж студентством і частиною громадян із політичної еміґрації.

Зазнала Укр. Студ. Громада недавно прикрощів иншого характеру, бо в середині лютого перевела поліція ревізії у всіх членів Громади, а також у старших, які часто бувають на студентських сходинах. Подібні ревізії відбулися в квітні минулого року.

Що до територіяльного походження, то з Волині походить 40% членів „Громади“, з Галичини 35%, з Великої України 8, а решта з Холмщини, Підляшша й Полісся. Головою Управи вибрали Загальні Збори поновно студ. політехніки Дмитра Несторенка. До Управи покликані: о. Осип Кладочний, Микола Маслов, Юрій Огієнко, Юрій Черкавський, Галина Кобринівна та Іван Козицький.

Виклади Дра Кузелі в Укр. Інституті в Берліні. Вступний виклад Дра З. Кузелі з його курса: „Огляд української етноґрафії“ відбувся 4. травня. Курс з бібліотекознавства розпочинає Др. К. дня 6. травня.

КРЕМИ Й МИЛА проти веснівок, скірних виприсків і прищів, відсвіжуючі церу — у великому виборі поручає: АПТИКА ПІД „ЗВІЗДОЮ“ в Перемишлі, вул. Францішканська ч. 24. біля міської вежі, — при Аптиці ДРОҐЕРІЯ.

ВСЯЧИНА.

Повінь на Виленщині. Ріки Німан, Вілія та Двина виступили з берегів заливаючи міста та села. Про розміри катастрофи свідчить, що на терені Виленщини евакуовано тисячу родин зі загрожених осель. Коло Дзісни кілька тисячів людей кочує серед холоду й голоду під голим небом. Ріки несуть цілі будинки, часто з людьми або худобою. Великі спустошення зробила повінь на Білій Русі й поза рижським кордоном. Столиця Минськ залита водою.

Смерть від гарматніх стрілен. В селі Чепелях (пов. Броди) знайшов девятьлітний хлопчина Михайло Максимів на ораниці пальник від гарматнього стрільна. Забавляючися ним спричинив хлопчина вибух і помер від ран. Подібна пригода сталася у Шибалині, бережанського пов., де від вибуху ґранати померли три хлопці, а двох поранило. Вже тринацять літ, як війна скінчилася, а такі траґічні випадки не переводяться по наших селах. Богато вини мають тут батьки та школа, що не вчать дітей, щоби не бавилися такими знахідками. Хоча загалові чужих нам учителів може бути байдужним, чи українські діти наражають своє життя чи ні, але не повинно це бути байдужним для батьків.

Втікач зі Соловецьких Островів. Інжінер Франц Чада перебув два роки на Соловецьких Островах. Йому вдалося втечи з тих островів смерти й мук і на днях переїздив через Варшаву до Праги. Оповідав, що все те, що пишуть часописи про ці страшні острови, навіть у сотній части не може представити мук і терпінь політичних засланців із СРСР.

Поїзд в огні. В особовому поїзді, що їхав з Каїра до Олександрії (Египет) вибухла пожежа. Згоріли три вози третьої кляси; у них згоріло 60 людей, а до 50 людей тяжко попеклося.

Ш. Читачі! Прохаємо заєдно звертати увагу на оголошення в „Укр. Голосі“ і при евент. запитах, замовленнях, і т. п. покликуватись на наш часопис. Зокрема просимо витинати всякі купони і висилати їх під поданими адресами. Якнайбільша кількість наспілих купонів доказує чужинцям — почитність „Укр. Голосу“ та укр. преси взагалі. Це теж один з доказів, що на Зах. Укр. Землях живуть в першу чергу Українці. В цьому числі „Укр. Голосу“ є купон безпл. висилки-прібки новочасного середника „Hortiflor“. Гляди остання сторінка!

Ви не повинні відкладати заключення життєвого обезпечення, бо не знаєте, що жде Вас завтра. Але знаєте, яка доля постигне Вашу родину на випадок Вашої смерти, коли Ви не постараєтеся завчасу про її забезпечення в Товаристві

„КАРПАТІЯ“ Львів, Руська 18.

Перед смертю відозвалася совість. Галерчик Юзеф Ердемскі приїхавши 1919. з Франції не занедбав і того „обовязку“, що на вулиці Варшави обірвав якомусь Жидові бороду. Літа минали, й певно оба заінтересовані в цій справі забули про неї. Але прийшла на галерчика недуга й конець життя зближався. Перед смертю відозвалася совість і хорий просив священика, щоби відпитав пошкодованого. Це священикові вдалося і найшов у Варшаві Жида Йону Шайнмана, який простив галерчикові. За кілька днів закликали Шайнмана до нотаря й там дістав десять тисяч злотих як відшкодовання. Цікавоби знати, чи відізветься коли совість у тих, що дали почин і виконували відому акцію по наших селах минулої осени?

Добрий опікун. В селі Посіч (пов. Турка) продав опікун Михайло Кіт мандрівним циганам хлопця-сироту за.... пять зл. „Доброго“ опікуна арештували.

Боротьба громадянства з язвою сахарини. В сьогоднішному числі поміщуємо оголошення Скарбового Уряду про нагороди, визначені Міністерством Скарбу за виявлення продавця (25 зл.), або торговлі (75 зл.), що продають сахарину, при чому особи-інформатора не виявлятимуть. Оцей розпорядок доповнює велику акцію, що її почали орґанізації учителів народніх шкіл, пластунів і Союзу Співробітників Громадської Адміністрації на те, щоби навчити населення про велике значіння консумції цукру. В тій цілі кольпортують по країні широко кольорові афіші.

Пачкарів треба як найрішучіше нищити й окружити загальною опікою акцію громадських установ, що прямують до уздоровлення і підсилення способу життя найширших верств населення.

Всякі інформації та безплатні пропаґандові матеріяли висилає покликане потребою моменту — Бюро Пропанди Консумції цукру. (Варшава, Карова 20.).

Др. ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО
бувш. лікар заграничних клінік, сцеціяліст скірних, венеричних і сексуальних недуг (полова неміч) та лікарської косметики
ординує в скірних недугах і т. д. від год. 8½ — 10, 14—16, в косметиці від 10—11 і 17—18, в неділі і свята від 10—11. Гірське сонце. — Вапофор. — Діятермія. Криотерапія — Сепараткові ждальні.
ЛЬВІВ — ВУЛ. СИКСТУСЬКА ч. 22, III. п. (біля Нар. Гостинниці).
Вінда до вжитку. Телефон 38—90

КОЖНА МАТИ-УКРАЇНКА повинна в дні 10. травня ц. р. запренумерувати для своїх діточок ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛИК „СВІТ ДИТИНИ“, який буде для них трівкою памяткою на цілий рік та доказом материнської турботи за добірний, духовий корм для розуму й серця дітий. „СВІТ ДИТИНИ“ — це журналик, якого не повинно бракувати ні в одній українській хаті, де є діти! МАМИ! — памятайте про це в дні свого СВЯТА!
Умови передплати на рік 1931:
Квартально 3 зл., піврічно 6 зл., річно 12 зл.
Для Америки й Канади: 1.50 дол.
Для Чехо-Словаччини: 50 корон.
Для Румунії й Бесарабії: 240 леїв.
Замовлення слати на адресу: Видавництво: „СВІТ ДИТИНИ“ — Львів, ул. Зіморовича ч. 3.
МАМИ! затямте собі добре сю адресу!

КІНОТЕАТР „РЕДУТА“
В „НАРОДНЬОМУ ДОМІ“, вул. Костюшка 5.
Від 5. V. Гарна життєва драма п. з.
Еспанські ночі.

Весна в життю людини..

Йде весна... Молодість це весна в життю чоловіка... Тому чи можна дивуватися, що бажалиб ми її задержати як найдовше?... Молодечий вигляд залежить в першій мірі від стану нашої цери. Здорова й ПЛЕКАНА цера є ПІДСТАВОЮ краси, як рівнож відбиткою стану здоровля кожної людини.
Шкура тіла є так само ВІДДИХОВИМ ОРГАНОМ як і легені. Колиб ми на примір цілу шкуру вимастили густою мазюкою, що заткалаб щільно усі ПОРИ, то жде нас та сама смерть, що й при замкненню носа або уст — іменно ЗАДУШЕННЯ. Тому найважнійшою вимогою здоровля є зовсім вільні пори шкури й її чистота. Головно лице, шия й руки як части тіла найбільш наражені на ділання воздуха, вітрів і дощу вимагають дбайливого плекання.
Як найбільш відповідаючий засадам НОВОЧАСНОЇ гігієни Hortiflor-Creme є правдиво ділаючим середником до плекання і відмолодження шкури. Найбільшою прикметою Hortiflor-Creme є ОЧИЩУВАННЄ шкурних порів, через що ділає рівнож хосенно на ОБІГ крови. Наслідком оживлення обігу крови бліда цера робиться легко РОЖЕВОЮ, а сильна червена закраска лиця поволи зникає. В той спосіб можна рівнож вияснити, що Hortiflor-Creme скоро усуває всякі шкурні ЗАНЕЧИЩЕННЯ, як прищі, вугри, плями і т. п.
Hortiflor-Creme запобігає не лише ОБВИСАННЮ шкури й творенню ЗМОРЩКІВ, але противно, енергічно поборює ці старечі обяви. Для кращого познайомлення П. Т. з новою методою плекання шкури, висилаємо на бажанне зовсім БЕЗПЛАТНУ прібку Hortiflor-Creme а також відповідну літературу.

Просимо пониший купон витяти й нам переслати.

ПЕВНІ В КІЛЬЧЕННЮ
НАСІННЯ ярин і цвітів
поручає
І. БОРИС
Перемишль, Ринок ч. 2.

Неймовірна несподіванка для наших земляків. З огляду на загальну господарську крізу кожний з читачів може одержати вартісну несподіванкк разом з купонами товару 3 м. на мужеське вбрання доброго ґатунку **за 18 зол.** і на сукню жіночу, шовкову лише **за 8 зол.**, коли розвяже правильно подану загадку.

. ug.		. ja
W.	.ł.	.
.n.	e.	a

Точки треба заступити буквами так, щоби едержати 3 жіночі імена. Перші букви читані з гори на долину дадуть імя першої жінки на світі.

Без ризика, бо невдача виключена. — Просимо адресувати: Wyroby Krajowe F-ma „SUKNOPOL" Łódź, skr. poczt. 305.

Уживайте ЕЛЄҐАНТ
бо це найліпша паста до обуви і своя ЛЬВІВ, Кордецького 51.

Купуючи паперці до курення „КАЛИНА"
з одинокої української кооперативної фабрики „Будучність" в Тернополі,
причиняєтеся до розросту рідного промислу і даєте заробіток українському робітництву. —

КОНЦЕРТ „СУРМИ".

Знане зі своїх успішних виступів львівське Співоче Т-во „Сурма" улаштовує в суботу дня 9. травня ц. р. в салі Робітничого Дому на Засянні — Концерт. В програму входять неспівані ще досі українські, чеські, словацькі та німецькі пісні в укладі композиторів тої міри що Штравс, Шуберт, Маршнер, Дворжак, Малят, Людкевич, Кудрик, Лисенко і инші.

Початок Концерту точно о год. 8 веч. Білети раньше купувати можна в Народній Торговлі, а в день Концерту від год. 6 веч. при касі.

Сподіємося, що українське Громадянство Перемишля й околиці громадно явиться на цьому Концерті, що дає запоруку повної мистецької насолоди. Годиться при тому зазначити, що хор зложений з 30 осіб співає всі пісні на память. Хором дириґує п. І. Охримович. Акомпаніює проф. Б. Кудрик.

Купон безплатної посилки
в коверті заосмотреній поштовим значком вислати до фірми
Silvikrin-Vertrieb, Abt. Hortiflor, Danzig, 891. — Böttcherhergasse.
Прошу прислати мені безплатно і франко:
1) прібку „Hortiflor-Creme"
2) брошурку „Відмолодження краси"
3) лікарські признання людей, які уживають середників „Hortiflor".

Vor u. Zuname: Імя і призвище: _____
Gen. Adresse: Докладна адреса: _____

ОПАСКИ і ПОЯСИ на ЖОЛУДОК
ДЛЯ ВАГІТНИХ ЖІНОК — ПОПОРОДОВІ, ПООПЕРАЦІЙНІ, — ВІД ЖИЛЯКІВ.
ОПАСКИ на ПРОПУКЛИНУ.

АПТИКА під „ЗВІЗДОЮ"
ПРИ АПТИЦІ ДРОҐЕРІЯ.

АДВОКАТ
Др. МИКОЛА РИБАК
Веде канцелярію в Перемишлі
ПРИ ВУЛ. ПІЛСУДСКОГО Ч. 1/1.
в льокалі канцелярії бл. п. Дра Т. Кормоша. Заступає в усіх справах цивільних і карних.

Др. РОМАН НЕСТОРОВИЧ
ординує у внутрішніх і жіночих недугах
в Перемишлі — вул. Францішканська 37 II.
(площа на Брамі).
КВАРЦЕВА ЛЯМПА. ХЕМІЧНІ АНАЛІЗИ.
Просвітлювання Рентґеном.

КНИГАРНЯ „ПРОСВІТИ" що містилася у Львові, Ринок 10. на поверсі, перенесена вже на партер у тім самім домі, вхід від вул. Руської ч. 1.

Книгарня приймає також і полагоджує замовлення на всі українські книжки, часописи і журнали, приймає жертви, членські вкладки до Т-ва „Просвіта" та передплату на журнал „Життя і Знання".

МІЩАНСЬКА КАСА
кредитова кооператива з обмеженою порукою
в Перемишлі, вул. Костюшка ч. 3.
(власна камяниця).

I. Приймає вкладки що дня від 9-ої до 1-ої і опроцентовує:
1) вкладки в золотих на 8% — 2) вкладки в долярах на 8%
II. Уділяє векслеві позички.

Для вигоди вкладчиків буде приймати вкладки пополудні у второк і четвер від год. 5-ої до 7-ої.

Тарифа оголошень: За текстом за I вірш міліметровий одношпальтовий (сторона має 3 шпальт анонсових) 0·50 зол., для дрібних промисловців укр. інстит. 0·30 зол. Дрібні оголош. по 0·25 зол. за слово, найменше дрібне оголош. 2·— зол., для шукаючих праці подані безпосередньо до адміністр. по 0·15 зол. Оголошення в тексті 1·— зл. (за 1 мм.), на першій сторінці 1·50 зл. (за 1 мм.)

За редакцію відповідає: Володимир Зиблікевич. Редаґує: Володимир Зубрицький. З друкарні Кнолєра й Сина в Перемишлі.